

**T.C.
TEKİRDAĞ VALİLİĞİ**

KÖSENİN MASALI

www.tekirdag.gov.tr

**T.C.
TEKİRDAĞ VALİLİĞİ**

KÖSENİN MASALI

Derleyen: Hüseyin AKYURT
Resimleyen: Özgün ABAY

www.tekirdag.gov.tr

Köyün birinde, sakaldan değil de boydan kısa bir ağa varmış. Ağa da tam ağaymış. Hak yemekte birinciymiş.

Bu Kösenin bir sürü koyunu varmış. Koyunlara tuttuğu çobanları ne yapar eder para vermeyip kaçtırmış.

Başka bir köyde de dul bir kadın üç oğluyla hayat mücadelesi verir, ele güne muhtaç olmadan çalışarak geçimini sağlarmış. İşte bu üç kardeşten büyük olanı günün birinde, iş aramak için evden ayrılır ve Köse'nin köyüne gelir.

— Ne iş olursa yaparım. Bana iş verin, der.

Köse, çobansızdır ve hemen adamı almak ister. Çocuk etraftan mırıltılarla; "Kalma, para vermez, seni aç tutar, seni kaçırır." derlerse de başka iş veren çıkmadığından mecburen

Köse'ye yanaşır. Köse: “Bende çoban olarak kalmanın bazı şartları var. Sana bu şartları anlatıp, anlaşmamız lazım.” der. Başlar saymaya:

Guguk ötmeden işi bırakmak yok, bırakırsan para alamazsın.
Kızmak yok.

Kim kızarsa bir tefe, çarık derisi yüzülecek.

Koyunları çok otlatacaksın, eve tok gelecekler.

Koyunlar eve gelirken oynayacaklar.

Koyunlar eve gelirken gülecekler.

Ekmeği tepeden yuvarlayacağım; köpek kaparsa onun, sen kaparsan senin olacak.

Çoban çaresizdir. Şartları kabul eder. Çoban koyunları otlatmaya, Köse de takaza etmeye başlar:

Sabah ekmek yarışı yapılır. Köpek alışıktır, ekmeği kapar. Çoban aç olarak koyunlara gider.

Bu böyle günlerce sürer. En nihayetinde çoban dayanamaz, kaçar gider. Eve para götürecekti ama, işi bıraktığı için Köse'den para alamaz. Bu yüzden utancından evine de gidemez.

İkinci kardeş iş aramaya ve ağabeyini bulmaya gider. Köyden köye derken, yolu Köse'nin köyüne düşer. Köse'nin çobana ihtiyacı vardır. Anlaşma yapılır. İkinci kardeş de Köse'ye çoban kalır.

Aynı uygulama bu kardeşe de yapılır. Ekmek yarışında, köpeğe kızıp vurduğu için sırt derisi yüzülür. Eve gelir olanları anlatır. Ağabeyleri de evine dönmüş ve o da başından geçenleri anlatmıştır.

Bu defa küçük kardeş, iş aramaya Köse'nin köyüne gider ve orada çoban olarak kalmak ister. Aynı şartlar küçük kardeşe de söylenir. Zaten durumu öğrenmiştir, Köse'ye kızmaktadır. İlk günkü ekmek yarışında köpek ekmeği kapar. Köse koyunlar için:

— Açlar, topallar, gülmüyorlar, oynamıyorlar , diye takaza yapar.

İkinci günkü ekmek yarışında çoban, köpeğe bir sopa vurur. Ekmeği alır, Köse'ye dönerek : “Kızmak yok ha!” der.

Bir iki gün sonra, koyunları otlatır. Akşam eve gelirken bazılarının bacaklarını sakatlar ve hayvanlar topallayarak gelirler. Köse:

— Bu ne haldir? deyince çoban:

— Ağam sen 'Koyunlar eve gelirken oynasınlar' demedin mi? Bak ne güzel oynuyorlar, kızmak yok ha!

Birkaç gün sonra koyunlardan bazılarının alt dudaklarını keser. Eve geldiğinde Köse bakar ki; koyunların ağzı burnu kan içinde. Öfkeyle:

— Bu ne haldir çoban? Deyince,

— Bu ne haldir çoban? Deyince, çoban pişkin pişkin:

— Ağam kızmak yok. Koyunlar eve gelirken gülsünler demediniz mi? Bak ne güzel gülüyorlar.

Köse, fena bir taşa çarptığını, bu çocuğun hayvanları telef edeceğini düşünerek, çobanı kaçırtmanın yollarını aramaya başlar. Karısı ile konuşur: “Kırda dere boyunda yatalım, çoban uyuyunca onu dereye tekerleriz ve ondan kurtuluruz” derler. Koyunlarla kırda kalırlar. Dere boyunca yatak yapar, sıra ile yan yana yatarlar. Çoban konuşulanları duymuştur. Uyuyunca yavaşça yer değiştirir. Köse'yi dürter. Köse de çoban diye karısını dereye tekerler. Sular kadını alır, götürür.

Çoban:

— Kızmak yok ha! der.

Köse bakar ki işler sarpa sarıyor. Annesine yalvarır: “Annem kurtar beni bu beladan. Bir guguk kuşu gibi öt vakit geldi. de , gitsin bu çoban başımızdan.”. Anneyi ağaca çıkarırlar. Kadıncağız “Guguk guguk” diye ötmeye başlar. Çoban ağacın altına gider, bir sopa sallar kadına ve kadıncağız paldır küldür yere düşer. Köse “Ne yaptın?” diyecek olur

Çoban:

— Kızmak yok ağam. Vakitsiz öten kuşu, bu hale getirirler, der.

Köse artık pes eder. Çobana:

— Gel anlaşalım, der. Hakkını vereyim git.

— Olur ama bir tefe, çarık ne olacak? diye sorar çoban.

Köse kıvranır sızlanır: “İşi bırak, git” der.

Çoban:

— Ağabeylerimin hakkını da verirsen çarıktan vazgeçerim, der.

Köse razı olur. Çoban kendi hakkını ve ağabeylerinin hakkını da alıp, evin yolunu tutar. Köylerinde, kendi evlerinde mutlu bir hayat yaşarlar.

SON

